

STUDÁNKA

ZPRAVODAJ OBCÍ MALÉ SVATOŇOVICE, PETROVICE, STRÁŽKOVICE, ODOLOV Ročník XVII Červen 2009

3

Prázdniny klepou na dveře

Vážení spoluobčané,
máme za sebou již téměř polovinu letošního roku. Mateřská škola se rozloučila s budoucími prvňáčky, v pátek dostanou děti vysvědčení, na nové školy se vydá 28 žáků 9. tříd. Slavnostně oceníme úspěšné žáky, sportovce, výtvarné talenty.

Před námi je léto, prázdniny, dovolená. Přeji Vám jejich krásné prožití a mnoho zajímavých zážitků. Dětem dny plné slunce, her a zábavy.

Ani o prázdninách nebudeme v nečinnosti. Připraven je tradiční turnaj tenisů, na srpen chystá Svaz zahrádkářů letní výstavu. Náš Den obce bude sice o něco úspornější než předešlé roky, ale chystáme např. varhanní koncert, výstavu obrazů Evy Skořepové s Mariánskou tematikou.

Těším se s Vámi na setkání při všech kulturních i sportovních akcích.

Užijte si krásné léto plné zajímavých zážitků. Potěšte se s přáteli, s Vaší rodinou a nezapomínejte odpočívat a relaxovat.

Eva Hylmarová, starostka obce

Dobrý příklad

Často slyšíme stesky nad nezájmem mladých lidí o dění v obci. Příkladů, že tomu tak není, by se našlo mnoho – aktivní hasiči, sportovci, mladé rodiny se zájmem o mateřské centrum, rodiny z bytovky „Hamry“, které se starají o okolí svého domu.

Jeden čerstvý příklad bych ráda uvedla:

v sídlišti „Paneláky“ se dohodly dvě rodiny, poradily se s Obcí a pustily se do stavby malého hřiště. Původně snad stavěly hřiště pro své malé děti, ale přijďte se podívat – hrají si zde desítky dětí z paneláků i z okolí. Vzniklo pěkné místo, které obec doplní o lavičky i koše a pomůže drobným úklidem.

Poděkování tedy patří Odrobiňákovým a Vaňkovým. Je to krásný příklad pro všechny. Obec bude vždy taková, jakou si ji my uděláme. A chceme-li její rozvoj, je nejlépe začít hned a od sebe.

Eva Hylmarová

Obecní úřad v Malých Svatoňovicích
zve všechny občany na

PIETNÍ VZPOMÍNKU K UCTĚNÍ PAMÁTKY OBĚTÍ HEYDRICHLÁDY

v sobotu 4. července 2009 ve 14.00 hodin
u památníku v areálu koupaliště v Malých Svatoňovicích

STUDÁNECKÁ ČAPKIANA POTŘETÍ

aneb Do třetice všeho od Čapků či o Čapcích

Na počátku i na konci bylo slovo. Úvodní motivační i závěrečné děkovné slovo Dr. Karla Řeháka (ideového tvůrce čtyřadvacetihodinového čapkovského interpretačního projektu), mezi nimi ovšem pestrobarevná polytematická mozaika, seskládaná z dvou set dílčích zlomků, úryvků a ukázek z objemné tvorby tří sourozenců – Karla, Josefa a Heleny Čapkových – či zaznamenaných postřehů a zpráv o nich.

Dne 15. a 16. května 2009 tak znovu stylově ožila kolébka Karla Čapka – Malé Svatoňovice. Slavné české sourozenecké trio by se právem zaradovalo nad další z rodu velkých „rodinných“ sešlostí u „Studánky“, pořádaných obcí Malé Svatoňovice a Společností bratří Čapků (tamtéž). Jen považte – zatímco loňskou Čapkianu osobně spoluzahajoval Dědeček (Jiří), tu letošní pro změnu Strejček (Alfréd)... Právě Strejčkova standardně brilantní a nejvýše jakostní interpretace, zde čtyř Karlových medailonů (Jan Žižka, Karel Havlíček Borovský, Bedřich Smetana a Jan Neruda), přerostla v interpretovo osobní celoživotní vyznání adresované Karlu Čapkovi, nedostižnému znalci a vykladači lidské duše. V konkurenci dalších příspěvků obdobně objektivně vyznělo např. vystoupení paní Věry Pokorné s projevem Jana Masaryka (jím osobně – s úctou k rodišti K. Č. – předneseném v roce 1946 právě na svatoňovické půdě), jakož i četba z písemné pozůstalosti po zdejší pamětnici, která stránkám svého soukromého deníku svědila svůj opravdu nevšední zážitek z místního setkání s K. Čapkem v roce 1933. Jak v úvodu třetí Čapkiany připomněl Ing. Václav Tyrner (předseda svatoňovické SBČ) a podobně pak na jejím konci herec a filmový dokumentarista Ondřej Kepka – odkaz Karla Čapka a jeho sourozenců, plynoucí z jejich díla i životních postojů, má svůj příkladný morální nadčasový rozměr. Ostatně obdobná poselství předávaly i obě doprovodné výstavy: „Život a doba spisovatele Karla Čapka“ a „Čapci v grafice“.

Poděkování za letošní úspěšnou Čapkianu již tradičně patří všem interpretům zastoupeným v pestrém vícegeneračním poli, zvláště žákům, žákům, studentům a jejich učitelům nejbližších škol základních i dvou gymnázií, ale i jednotlivým rodinám a nadšencům, kteří svou roli aktivních denních i nočních vystupujících prošťdávali s rolí diváků a posluchačů. Zvláště pak si ceníme osobního zájmu a přítomnosti hejtmána Královéhradeckého kraje Bc. Lubomíra France a kolektivních účastí členů pražské SBČ, Klubů bratří Čapků Trutnov a Úpice. Upřímné díky budiž na závěr vysláno za účastníky nejvzácnějšími – Jaroslavem a Kateřinou Dostálovými a pány Alfrédem Strejčkem, Ondřejem Kepkou a Ivo Velikým. Účast posledně jmenovaného (předseda slovenské SBČ) přenesla letošní Čapkianu i za české hranice.

Jaroslav Dvorský

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Životní jubileum slavili a oslaví:

v květnu:

Julia Goldmannová 70
Ludmila Frintová 90
Milan Kábrt 85
Anna Čepeláková 60
Zdeňka Hetflejšová 70
Vladimír Kábrt 50
Irena Prokopová 70
St. Řeháková 70

v červnu:

Oldřich Hebelka 85
Alena Benešová 75
Bohumil Málek 60
Miloš Eliáš 60
Jaroslav Nývlt 80
Hedvika Šrejberová 70
Jan Šafář 70
Jana Baudyšová 60

Noví občané:

Michal Souček, Radim Dirbak, Klaudie Gruntová, Jan Forman, Josef Smutný

Všem našim oslavencům přejeme mnoho životních úspěchů a hlavně zdraví do dalších let.

VE STOPÁCH JESTŘEBOHORSKÝCH HAVÍŘŮ SE „SVATOŇOVICKÝM“ SBORNÍKEM V RUCE

Pod tímto názvem se v sobotu 18. dubna 2009 uskutečnila v horách nad Studánkou akce trutnovského Vlastivědného kroužku Krkonoše-Podkrkonoši za účelem bližšího seznámení s obsahem sborníku O dolování černého uhlí v oblasti Malých Svatoňovic. „Svatoňovický“ sborník byl představen veřejnosti sice již na autogramiádách začátkem roku 2009 (viz recenze ing. Theodora Lokvence, CSc. v měsíčníku KRKONOŠE–JIZERSKÉ HORY č. 3/2009), tentokrát však šlo o podrobnější rekognoskaci terénu pro odborníky, mezi nimiž převažovali archiváři, muzejníci a archeologové.

Stejně jako v případě předchozího „markoušovického“ sborníku vedla trasa pochodu po reliktech zaniklého uhelného hornictví, měla délku 7 km, převýšení 220 m a výchozí i cílové místo bylo na svatoňovickém náměstí před muzeem bratří Čapků. Pod zamračenou oblohou, ale s dobrou náladou jsme se vydali kolem kostela Sedmi radostí Panny Marie, zaniklé svážné tratě („bremstu“) a Lokvencova „šurfu“ vzhůru do hor. Šlo nás celkem 16, z toho mimo členy kroužku ještě dva reportéři ze Středova televizního týmu a také starostka Studánky Eva Hylmarová s manželem ing. Jindřichem Hylmarem, který se ujal role fotodokumentaristy.

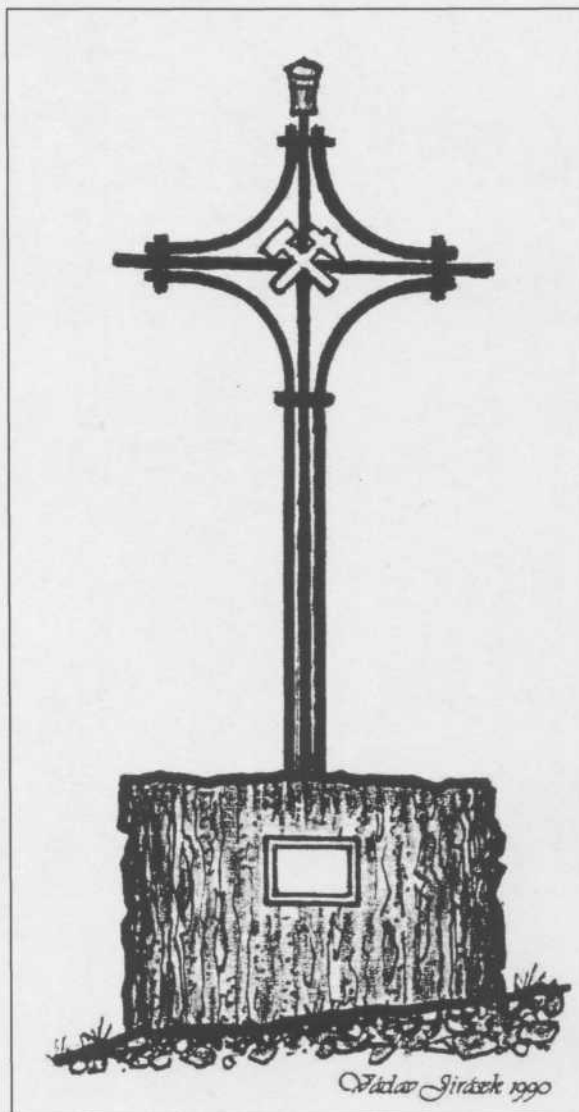
Hned na začátku našeho putování se probíralo vše podstatné o dědičné štolě Kateřině, pojmenované po náhodské kněžně Zaháňské, a o koňských dráhách, po kterých se dopravovalo vytěžené uhlí od strojních jam ke studáneckému „bremstu“. Na řadu pak přišel svatoprokopský důl i důlní díla „eráru“, který se koncem první poloviny 19. století snažil vklínit mezi dolová pole knížete Schaumburga-Lippe. Od Augustských jam nad Velkými Svatoňovicemi jsme po tzv. Malé Panské cestě došli ke Strojní jámě č. 2 a od ní pokračovali okolo hald někdejších úpadních jam Trojice až ke Strojní jámě č. 1 v Petrovicích.

Každé zastavení bylo doplněno odborným výkladem a ukázkou geologických řezů příslušným důlním dílem s vyznačením jeho rozfárání. Na mnohých místech se ujala slova starostka Eva Hylmarová – prý aby šetřila můj hlas a abych se mohl osvěžit lokem z lahvičky se zázračnou vodou ze svatoňovické studánky, která se však během pochodu záhadně změnila v moravskou slivovici. Paní starostka přečetla vždy něco o dolování ze sborníku a přidala k tomu pár zajímavostí z dějin obce a jejího okolí.

Na vykáceném pahorku západně od Petrovic se nám otevřel nádherný výhled směrem k Odolovu a ke rtyňské části Jestřebích hor. Zde jsem připomněl letošní smutné výročí 20 let od poslední důlní tragédie v jejich nitru (11. srpna 1989), při níž v nedýchatelných plynech po průtrži uhlí a plynů zahynuli Mirek Dvořák, Jirka Junek a Jarda Prokop. Hornický kříž, který dnes stojí nad místem nešťastné události nedaleko Panské cesty, měl být původně kovový, sestavený z rovných i zakroucených důlních vrtáků zapuštěných do araukaritového špalu (viz návrh z roku 1990). Nakonec – z důvodu nezájmu tehdejšího vedení Dolu Zd. Nejedlý – jsme kříž postavili v rámci rodinných aktivit ze dřeva a z balvanů žaltmanských arkóz.

Z Petrovic jsme se vrátili do Malých Svatoňovic okolo nedávno dohledané Batňovické a Kozinecké jámy. Prohlubeň v místech zaniklého dolu je dnes známá jako Dolní smeták (což jistě není třeba vysvětlovat). Bývalo to „erární“ dílo někdejší Státní kutací komise, jejíž ředitelství pro podkrkonošský region bylo v letech 1845 až 1849 v Trutnově. Na naší trase to bylo poslední důlní dílo. Snad právě proto jsem z jeho zavalené ohlubeně vykutil kousek karbonské kapradiny, kterou jsem předal paní starostce s poděkováním za mnohaletou přízeň a za pomoc při vydávání publikací o hornictví. Poděkoval jsem také řediteli trutnovského Státního okresního archivu Mgr. Romanu Reilovi za možnost studia archivních důlních map a ing. Janu Halířovi za spolupráci při terénním mapování. To se v našem případě neobejde bez trasochronoskopických technik, kdy jsou vedle základních stratigrafických znalostí, kompasu a měřického pásma potřebné v mnoha případech i virgule.

Na závěr putování jsme se ještě zastavili na Kyselé hoře, z níž se nám naskytl kouzelný pohled do Rtyňsko-svatoňovické kotliny, na Krkonoše i na severozápadní část Jestřebích hor. Ty jsou po čtyřech stoletích těžby černého uhlí poznamenány desítkami zaniklých důlních děl a hald. Akce Vlastivědného kroužku měla přispět k tomu, aby se na práci mnoha generací havířů nezapomnělo a aby se o ní víc vědělo i v odborných kruzích. Snad se to podařilo...

V minulém čísle Studánky jsme Vám představili Tomáše Kábrtu, mladého a velmi perspektivního rodáka z Malých Svatoňovic-Strážkovic. V tomto čísle jsme požádali Denisu Svobodovou o sdělení svého životního příběhu. Chceme tímto článkem připomenout, že odhodlání, trpělivost a odvaha vede ke splnění vlastních snů. A fakt, že mladí lidé z Malých Svatoňovic dokáží „prorazit díru do světa“ Vám chceme demonstrovat sérií jejich příběhů.

Denisa Svobodová

Před více než osmadvaceti lety jsem se narodila v Ústí nad Orlicí. Záhy jsme se přestěhovali do Malých Svatoňovic, kde jsem i absolvovala základní vzdělání. Po Střední průmyslové škole v Trutnově jsem nastoupila, stejně jako většina děvčat z okolí, do tehdejší firmy Petri - Parts (nyní Takata) jako dělnice. Po téměř dvou letech neuspokojivé práce přišla šance, která se musí pevně chytit a nepustit. Sešla jsem se s majorem Šoulou, který mně poradil, jak se stát vojákem z povolání. Nastal nekonečný kolotoč pohovorů, formulářů i velkého množství podepsaných papírů. Konečně se ve schránce objevila moje vysněná obálka s pruhem, kde mě armáda ČR zvala k odvodovému řízení. Dostavila jsem se v uvedené datum do místnosti plné mladých chlapců, kteří si nervózně promýšleli výmluvy k oddálení vojenského odvodu. Já a další dvě dívky jsme stejně nervózně promýšlely, jak vyplnit své tajné sny. Na pohledy, kterými nás obdarovávali ostatní branci bych raději zapomněla. Nezapomenu ovšem nikdy na den, kdy přišla druhá obálka s pruhem oznamující, že „určuje odvedence

Denisu Svobodovou k náhradní vojenské službě z moci úřední“. Konečně jsem se vymanila ze stereotypu, pro mě tolik ubíjející práce. Můj životní sen se naplňoval každým nádechem i každým krokem na vojenské půdě. Nejdříve jsem byla přijata na Střední technickou školu Ministerstva Obrany v Moravské Třebové. Můj batoh obsahující jen základní osobní věci dále putoval 3. 8. 2001 do Vyškova k výkonu náhradní vojenské služby. Po třech měsících jsem se opět navrátila do Moravské Třebové, kde jsem devět měsíců plnila podmínky praporčického kurzu. Moje nová kariéra započala funkcí velitele hasičského družstva na 72. Záchranné a výcvikové základně v Jindřichově Hradci. Měla jsem za sebou rok výcviku, stěhování a zocelování celé mojí osobnosti, jak po stránce fyzické, tak i psychické. Psal se devátý měsíc roku 2002 a já jsem svou odolnost měla prokázat v nezapomenutelných celorepublikových povodních. Myslela jsem si, že můj křest je konečně dokončen. Okolnosti a reforma mě však donutily neustat ve svém životním boji a změnit nejprve svou odbornost – z velitele hasičského družstva se stává velitel družstva dekontaminace techniky – a posléze i místo svého působení. Silvestr roku 2004 mě slavnostně vyprovodil do středních Čech do města Rakovníku ke 154. Záchrannému praporu. Nyní jsem přijala funkci velitele družstva dekontaminace osob. Stále opakující se povodně mně přinášely i nové změny, setkání s novými lidmi a nakonec i povýšení a novou práci. Stal se ze mě Stálý operační dozorčí. Zprostředkovávala jsem komunikaci mezi státní veřejnou složkou a složkou vojenskou. Objevil-li se nějaký problém a policie, hasiči, starostové obcí a hejtmani měst usoudili, že potřebují pomoc armády ČR, bylo mojí prací informovat nadřízené o vzniklém problému, svolat dané příslušníky posádek a informovat je o aktuální situaci, zkoordinovat činnosti jednotlivých složek, sepsat hlášení a po té slavnostně vyslat záchrannou jednotku z naší posádky. Ani bych sama nevěřila, kam lze dojít při plnění vlastního snu u továrního stroje malé fabriky. Co vše člověk dokáže obětovat a zakusit, aby našel tu svou jedinou správnou a dokonalou cestu. Můj osud mě neustále chystal nová a nová úskalí, překvapení a výzvy. Snad i proto jsem 5. 12. 2006 odjela do mírové mise na území Bosny a Hercegoviny k městu Tuzla na mnohonárodnostní vojenskou základnu. Až nyní jsem pochopila, jak dokáží lidé ocenit sebemenší pomoc a přátelskou tvář. Poznala jsem mnoho dětí poznamenaných válkou, viděla jsem rozstřílené budovy olympijské vesnice v Sarajevu, v jejichž kontrastu jsem pozorovala přátelské obyvatele nádherných měst zasazených do úchvatné přírody. Přesto, že jsem již dlouho zpět v České republice, nedokáži v sobě potlačit pocit úzkosti a smutku při vzpomínce na tuto mírovou misi. Stále vidím utrpení a bolest v lidských tvářích i slzy radosti a dětské úsměvy, které patřily mně a mým slovenským kolegům při předávání humanitární pomoci v místních základních školách. Nyní vím, že trnitá cesta vojenské kariéry byla zahlazena obyčejným dětským úsměvem ve zbědované zemi.

V současné době působím jako zástupce velitele čety na rotě logistiky v Rakovníku.

Na závěr prozradím svůj další životní krok, který již neudělám sama. V září se poprvé podepíši v obřadní síni v Malých Svatoňovicích novým příjmením.

100 let Nicholase Wintona

Nicholas Winton je britský občan židovského původu, který 19. 5. 2009 oslavil neuvěřitelných 100 let. Před 2. světovou válkou dopravil do Anglie z tehdejšího Československa 669 dětí převážně židovského původu.

Naše škola se zúčastnila promítání celovečerního dokumentu „Síla lidskosti“ scénaristy, režiséra a producenta Mgr. Matěje Mináče. Tento film získal mnohá ocenění a všem připomněl tento úžasný čin Nicholase Wintona. U příležitosti jeho stoletého výročí narození žáci osmé a deváté třídy připravili celoškolní projekt pro své mladší spolužáky. Projekt měl dvě části:

A) teoretickou, v budově školy, rozdělenou do 5 bloků:

1. Židé a holocaust – prezentace (K. Nehybová, N. Škodová)
2. Projekt Vagon (K. Brzáková)
3. Život za Protektorátu Čechy a Morava v M. Svatoňovicích (A. Střihavková, K. Sýkorová)
4. Hra: Hledači a kopáči (K. Čepelková, L. Franzeová)
5. Divadelní scénka: Židovská rodina při odchodu do ghetta (A. Pelcová, A. Gregorová, K. Prouzová, V. Těžký, P. Brejtrová, L. Hendrych)

B) sportovní na stadionu, kdy se v družstvech vytvořených z jednotlivých tříd soutěžilo v netradičních disciplínách:

1. Běh na co nejmenší počet nohou
2. Skok z místa na co největší počet naskákaných centimetrů
3. Hod míčkem na přesný cíl

Tento projekt byl zaměřen hlavně na tato témata: diskriminace, nebezpečí, násilí mezi lidmi, potřeba lidské pomoci a sounáležitosti k druhým lidem. Každý člověk by se měl inspirovat činem Nicholase Wintona, který symbolizuje neporaženou touhu po svobodě a jasné vyhlášení odporu proti nacionální, etnické a náboženské nenávisti.

Pietním aktem s polohou květin na pomník obětem fašismu na koupališti jsme uctili památku padlým z M. Svatoňovic za 2. světové války.

Text: Ivana Václavková

Logo: Andrea Hejnová

Výtvarný kroužek slaví úspěchy

V dubnu tohoto roku se výtvarný kroužek zúčastnil celostátní výtvarné soutěže „Voda bez hranic“ vyhlášené Ministerstvem zemědělství u příležitosti Světového dne vody. Ve své kategorii zvítězila Eliška Jiráňková. Odměna je obrovská, Eliška vyhrála jednodenní výlet do Kladru pro celou 3. třídu. Cestou se děti zastaví na Povodí Labe v Hradci Králové, kde Eliška obdrží diplom. Elišce ještě jednou gratulujeme!

Alena Herzigová

Jarmáreček za školou (tentokrát pro špatné počasí ve škole)

Dne 16. května se žákům I. stupně Základní školy v Malých Svatoňovicích podařilo uspořádat 2. jarmáreček. Jarmáreček je vlastně jakýmsi vyvrcholením téměř týdenního projektu zaměřeného na tradiční řemesla. Děti se naučily kousíček z toho, co naši předkové běžně zvládali a čím se živili. To, že není lehké uživit se „rukama“, poznali všichni velice rychle, ale pracovali s chutí a elánem. Výrobky si musely děti nejen vyrobit, ale i zabalit, stanovit cenu a samy pak prodat ve vlastnoručně přizdobeném stánečku. Každá řemeslná skupina si připravila i krátké vystoupení pro návštěvníky jarmárečku. Úkolem bylo vymyslet „reklamu“ na své zboží a zatančit jednoduchý taneček za doprovodu písně, kterou si snad tovaryši kdysi zpívali. Pekaři, košíkáři, svíčkaři, barvíři i skláři se opravdu snažili. Odměnou jim byl potlesk a hojná účast rodičů a návštěvníků, kteří všechno zboží vykoupili.

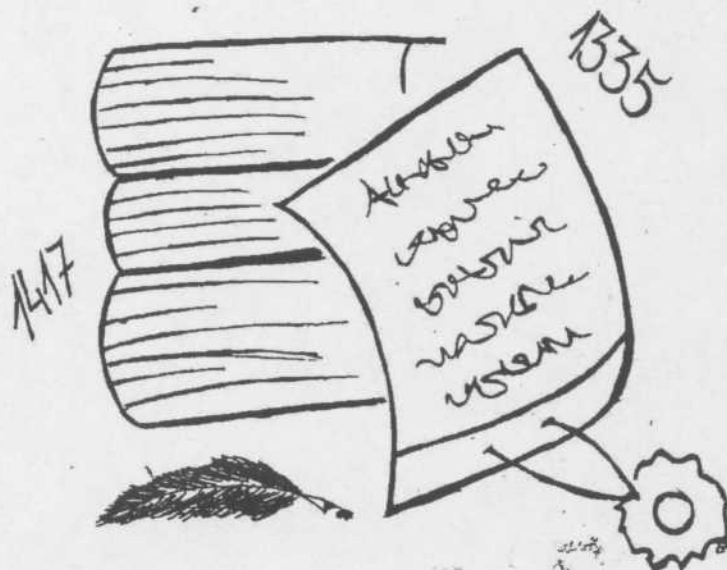
Alena Herzigová

EXKURZE 9. TŘÍDY DO ELEKTRÁRNY A ARCHIVU V TRUTNOVĚ

V úterý 14. 4. 2009 se uskutečnila exkurze deváté třídy naší základní školy do Elektrárny v Poříčí a do Okresního archivu v Trutnově. Ráno, po první vyučovací hodině, jsme jeli do Trutnova-Poříčí. Po příjezdu jsme šli do elektrárny a nejprve se seznámili s pravidly, která zde platí pro návštěvníky. Poté jsme se rozdělili do dvou skupin a vypravili se na prohlídku celé elektrárny. Dva průvodci vyprávěli o všem, co se v elektrárně děje a jak to tam fungovalo dříve. Druhou část dopoledne jsme strávili v Okresním archivu Trutnov. Pan ředitel nám vysvětlil, co se v archivu všechno nachází a jak ho můžeme využít k dalšímu studiu. Připravil si pro nás třeba nejstarší kroniku obce Malé Svatoňovice nebo ZŠ. V nich jsme si mohli počíst a dokonce si je vzít i do ruky. Nejcennější archiválií, která se nám dostala do rukou, byla listina z roku 1335. Shlédlí jsme i staré pergameny, na kterých byly původní pečete. Na závěr jsme nahlédli do archivní knihovny, kde bylo mnoho regálů s kronikami, plány, mapami a pergameny. Zajímavé byly i právě nalezené plány staveb dolů z Jestřebích hor.

Náš skvělý den jsme zakončili zmrzlinou a odjeli domů. Bylo to super a myslím si, že se tato exkurze určitě všem moc líbila.

A. Pelcová, A. Hejnová

Naše exkurze

V úterý to začalo,
do tří hodin trvalo.
Navštívili jsme elektrárnu,
nakonec došlo i na cukrárnu.
V elektrárně bylo plno strojů,
jak na divokém západě kovbojů.
Pak jsme šli do archivu,
podívat se na knihu.
Bylo tam i mnoho spisů,
týkaly se dějepisu.
Mapy, plány, kroniky,
před tím dávka techniky.
Odjeli jsme šťastně domů,
vyprávět to hned někomu.
Co jsme toho viděli,
a proto jsme veselí.

A. Pelcová

Gotická exkurze v Kutné Hoře

Z rána dne 21. dubna v 5:58 jsme již všichni netrpělivě čekali na vlak, který by nás odvezl do Hradce Králové. Z Hradce je to do Pardubic takový kousek, že jsme se sotva usadili a už jsme byli tam. A hurá do Kolína! Odtud směr Kutná Hora. Potom jsme ujížděli „hurvajzem“ dál. Když jsme již konečně dojeli na místo, tak naši první zastávkou byla Kostnice v Sedleci. Zde nám pan průvodce povykládal o historii této budovy. Například, že byla obývána mnichy, kteří z kostí poházených uvnitř postavili čtyři vysoké krypty připomínající malé pyramidky. Dále zde byly dva oltáře a krásný lustr, ke kterému se udává, že byl složen z kostí všech lidských částí těla. Nakonec nám půjčili sádrovou lebku a my jsme se s ní vyfotili.

Prošli jsme přibližně dvěma třetinami Kutné Hory a došli do Vlašského dvora. Paní průvodkyně nám ukázala exponáty v malém muzeu pražských grošů a zavedla nás za panem pregérem, který nám předvedl, jak se dříve razily mince. Mně osobně se nejvíce líbil sloup štěstí, který se poléval býčí krví. O kousek dál se nacházely doly na stříbro, jimiž byla

Kutná Hora za středověku proslavená. Dnes se zde nachází České muzeum stříbra-Hrádek. Koho nudila přednáška o bezpečnosti, tak tomu se o to víc líbilo v dolech, kam jsme sešli 167 schodů až do hloubky přibližně 22 metrů. Tam jsme si vyzkoušeli chodit po tmě a viděli jsme, jaké svíčky měli horníci (kahánky) a jak svítily. Důl byl vyzdoben stovkami krápníků. Vylezli jsme ven a téměř každého bolely oči, protože rychlý přechod ze tmy do světla zrovna příjemný není.

Nakonec jsme navštívili chrám Svaté panny Barbory. Uvnitř jsme toho opravdu hodně viděli. Oltář, starodávné lavice z 16. století, dvě veliké fresky, krásně lemovaný strop s erby a sochu horníka ve své kožené zástěře, po které horníci sjížděli do dolů. Celý chrám byl postaven ve stylu gotickém. Po prohlídce jsme se rozprchli na náměstí. Někdo do cukrárny, někdo do hračkařství. Nakonec jsme došli na nádraží a odtud jsme všichni odjeli domů.

Srandu jsme si užili, ale přece jenom se všichni po celodenní turistice po památkách těšili domů

Eda Převlocký, 7. třída

Dětská lékařka

MUDr. Naděžda Hartmanová, nebude ordinovat z důvodu dovolené

v těchto termínech:

20. - 24.7.2009 a 24.8. - 4.9.2009

Zastupují dětské lékařky v Úpici.

V souvislosti se srpnovou dovolenou mohou studenti, kteří budou potřebovat vystavit zdravotní průkaz do školy, přijít kdykoliv během prázdnin. Většinou jej potřebují již začátkem září při nástupu do školy.

Dále paní doktorka oznamuje, že stále přijímá do své praxe nové pacienty.

Ordinace v Malých Svatoňovicích je vybavena pro potřeby denní praxe a péče o pacienty, mimo ordinální hodiny ve Svatoňovicích mohou pacienti samozřejmě dojet do Rtyně, jak se již roky děje.

Ordinální doby a tel. kontakty jsou uvedeny na stránkách obce, dále na www.detskydoktor.cz
a na www.doktor-rtyne.wz.cz

OBECNÍ ÚŘAD
MALÉ SVATOŇOVICE
POŘÁDÁ
V MALÉM SÁLE KULTURNÍHO
KLUBU

VÝSTAVU OBRAZŮ

S MARIÁNSKOU TÉMATIKOU
MALÍŘKY

EVY SKOŘEPOVÉ

VÝSTAVA BUDE ZAHÁJENA
15.8.2009 U PŘÍLEŽITOSTI
DNE OBCE
A POTRVÁ DO 30.8.2009

TJ Sokol Malé Svatoňovice
tenisový oddíl pořádá
**Memoriál Mirka Sojky
v tenisových čtyřhrách
pro příchozí**

Zahájení: 4.7.2009 v 8,00 hod
Rozlosování: 3.7.2009 v 19,00 hod
na tenisových kurtech
a

**Memoriál Jana Andrla
v tenisových čtyřhrách
veteránů nad 40 let**

Zahájení: 5.7.2009 v 8,00 hod

Připraveny hodnotné ceny pro první
čtyři družstva každý hrací den
Občerstvení zajišťuje
bufet „U Járina“

!! Přijďte povzbudit domácí borce !!

Obec Malé Svatoňovice nabízí do pronájmu nebytové prostory

prodejny v čp. 125
v Malých Svatoňovicích
(bývalá drogerie)

Informace na
499/886 341, 724/025 847.

Žádosti o pronájem
zasílejte písemně
do 31.7.2009

na Obecní úřad
Malé Svatoňovice.

TJ Sokol Malé Svatoňovice oddíl fotbalu pořádá

Memoriál Karla Zezuly

27.6.2009 od 9,00 hod

na fotbalovém stadionu v Malých Svatoňovicích.

Účast přislíbilo cca 10 – 12 družstev.

Pro diváky zajištěno občerstvení

Vstup ZDARMA!!

Dále připravujeme
velkolepý a nevídaný zápas
ve fotbale
**nadkolejáci
vs.
podkolejáci**

Potenciální hráči se mohou hlásit
u Kamila David ml.
Datum pořádání akce bude
upřesněn během 14 dnů na
vyvěšených plakátech
Zájemci z okolních obcí se
mohou hlásit do kteréhokoli
družstva. Přijďte podpořit
oblíbenou část Svatoňovic svou
účastí v zápase nebo v diváckém
kotli.